

Elin Ek

ATHENA

**DET ÄR
ALDRIG
FÖR SENT!**

**BONNIER
CARLSEN**

På Bonnier Carlsen Bokförlag har tidigare utgivits:

Grynets bok (2003)

Jag grejar; alltså finns jag (2015)

Jag odlar: inombus, på balkongen

och i trädgården (2019)

Athena: Grattis världen, jag är här nu! (2018)

Athena: Strålkastare, tack! (2019)

Athena: Hur svårt kan det vara?! (2020)

Athena: Det är aldrig för sent! (2021)

ATHENA: DET ÄR ALDRIG FÖR SENT!

Copyright © Elin Ek 2021

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2021

Omslagsillustration av Chrissie Zullo

Omslagsformgivning av Caroline Linhult

Tryckt av ScandBook, EU 2021

ISBN 978-91-7975-148-7

www.bonniercarlsen.se

Kapitel 1

I LÅGSTADIET, NÄR vi började skolan i augusti, gick första dagarna alltid ut på att man skulle skriva och rita om vad man gjort under sommarlovet. Jag har aldrig riktigt förstått det där. Om nu folk tycker att det är så viktigt med skolan – varför ska man då börja med att tänka på allt roligt man gör när man *inte* är där?!

Tänk om man gjorde så inom elitidrotten, till exempel om ett slalomproffs skulle börja sitt åk med att tänka ”Gud vad härligt det var igår när jag låg framför teven och käkade ostbågar”, då skulle hen nog inte susa nerför slalombacken i hundra kilometer i timmen och riskera livet med sikte på en guldplacering. OS och VM och SM och alla andra tävlingar skulle ställas in, för folk skulle ju bara ta det lugnt istället!

Inte konstigt att folk inte förstår värdet av kunskap.

AA: När du blir vuxen: Ändra skolsystemet och se till att göra bättre reklam för skolan. Skolan = kul, loven = tråkigt.

Men det här året kommer vi säkerligen inte att behöva göra en sådan där sommarlovsredovisning för det hör till barndomen – nu börjar det nya livet!

Högstadiet!

Ronja var så nervös att hon var alldeles blek i ansiktet. Det var inte jag, jag var bara pirrigt glad, nästan julaftonskänsla. Det känns som om jag har förberett mig för det här i hela mitt liv!

Att gå i 7b.

Jag har redan tränat på att skriva 7b på så många sätt som möjligt för att veta vilket som är snyggast när det är skarpt läge, det är viktigt att vara förberedd.

Ronja, Yousef och jag hade mötts upp som vanligt på morgonen. Det är ju samma väg som vi alltid gått och samma skola, men nu skulle vi inte gå in i mellanstadiets korridor utan gå hela vägen över skolgården och in i entré F som är högstadiets hus. Det tog exakt 3 minuter och 44 sekunder längre, mycket viktigt att veta så att man inte börjar det nya livet med att komma för sent varje morgon.

AA: När du ska göra viktiga saker: Provgå och ta tid, man vet inte vad man missar när man kommer för sent.

I högstadiets korridor luktar det annorlunda. Här finns ingen lukt av täckbyxor och blöta vantar eller sandiga kardborreskor. Här luktar det svett och parfym och hårvax och damm och kulspetspennor.

Men den riktigt stora skillnaden stod där och lyste mot oss i himmelsblått. SKÅP!

”Åh gud, vad snygga!” suckade jag. ”Fatta vad lyxigt att skolan byter ut skåpen *precis* när vi ska börja sjuan, vi har sån tur!”

Yousef gick fram och kände på en dörr. Borta var de gamla rosa buckliga skåpen som säkert hängt där i trettio år, slitna dörrar fulla med klotter, snus och äckliga fläckar.

”Inte en repa, inte ett streck... undrar vilka som blir våra? Hoppas underskåpen”, sa han.

”Nä”, sa Ronja, ”hoppas överskåpen, för tänk om det är en åtta som har överskåpen, då måste man sitta och kura under dem när de ska ta ut sina grejer och då kanske de tappar nåt på en, sjukt pinsamt.” Hon rös.

Tanken på att stå och knuffas med en äldre elev var inte min dröm heller, men eftersom min storebror Rossi ska börja nian är jag inte lika rädd för dem som är äldre, inte

som Ronja och Yousef som inte har några storasyskon.

Det är också den största skillnaden mellan Ronja och mig: jag har pratsjukan och hon har tystsjukan. Det tycker vi är jättebra, för då kompletterar vi varandra. Jag älskar att prata högt inför många människor, gärna med mikrofon och strålkastare. Ronja är helst tyst i stora grupper och vill bara prata med folk hon redan känner. Många vuxna tror att tysta människor är ensamma eller ledsna men det är helt fel! Hon har ju mig och hon är den gladaste jag känner.

Fler elever vällde in i korridoren. Vissa kände jag inte ens igen först, tänk att man kan förändras så mycket under ett sommarlov! Nästan alla killar hade blivit längre och några hade jättemycket finnar.

Vi visste ju redan vilka vi skulle gå med för de nya klassindelningarna var klara före sommaren. Några av mina gamla klasskompisar skulle jag sakna, och andra inte. Tyvärr skulle Petter B (min fiende nummer ett) också gå i min klass, men så länge jag hade Ronja och Yousef med mig var det okej. En riktigt tråkig sak var att Aicha och Love skulle gå i 7a, men vi ses ju ändå alltid efter skolan och på helgerna.

Dessutom kan det vara bra för Rädda-Jorden-Klubben om vi sprider ut oss lite.

Rädda-Jorden-Klubben – eller RJK – är en klubb som vi

bildade för ett år sen som går ut på att vi försöker informera om klimatet och göra aktioner för att rädda jorden från undergång och mänsklighetens utplåning. Det kom jag på en dag när jag såg en jättehemsk film om isarna som smälter och insåg att vuxna har för dåligt fokus för att kunna ta hand om det här utan hjälp från oss barn. Antagligen har de för fullt upp med att tänka på middagsmat, deklarerationer och elräkningar och sådant att de glömmer vad som är viktigast! Tragiskt men sant.

Det kommer för övrigt aldrig att hända mig eftersom jag har mina *Athenas Antbeckningar*. Där skriver jag upp allt viktigt som jag kommer på nu när jag är barn så att jag har full koll på det när jag är vuxen. Det kan vara bra om jag själv blir förälder, eller när jag ska välja yrke. Dessutom ser jag det som en outsinlig guldgruva, för shit, vad jag kommer tjäna pengar på allt jag vet om barn och unga!

Athenas Antbeckningar: Barn- och ungdomskunskaper att ta med sig i livet med syfte att bli lycklig, rik, alltid glad när det blir måndag och jag får åka till jobbet, samt för att uppfylla min högsta dröm – att få träffa riktiga pandor.

I vanliga fall skulle den stora händelsen att börja i klass 7b vara det största som hänt i mitt liv. Men det var det inte.

I *Athenas Antbeckningar* stod det sen en vecka tillbaka några meningar som är lätta att missa, för de ser ut som vilka andra smarta påminnelser som helst. Men om man läser noga förstår man att något oerhört har hänt. Större än att börja 7b, större än att rädda jorden och nästan större än min familj. Så här står det:

AA: När du pussar någon för första gången, bli inte orolig för att du ska explodera, det bara känns så.

AA: När du pussar någon för första gången, gör det gärna på en annan viktig dag, som julafton eller semmeldagen eller en födelsedag, så kommer du alltid att komma ibåg och kan fira pussdagen utan att någon annan (typ din familj) vet om det.

AA: Pussar – inte alls så äckligt som det ser ut på film.

Och hur kan jag veta så mycket om pussar? Jo, för jag – Athena Poppel – pussades med Yousef på min trettonde födelsedag, den femte augusti i år.

Det började med att jag gick och la mig som tolvåring på kvällen den fjärde augusti och vaknade nästa morgon som

trettonåring. Jag blev uppvaktad på sängen av mamma och pappa och mina brorsor Rossi, Gustav och Grisen. Jag fick prinsesstårta och regnbågsballong i nummer tretton och flera presenter, nästan allt jag önskat mig mest fick jag. En ny skateboard och en ny hjälm, två tröjor, läppglans och örhängen och en uppdaterad jordglob. Min gamla har jag ärvt av min farfar Göran och den har fortfarande landet Sovjetunionen kvar.

AA: Uppfinn en jordglob som uppdaterar sig själv men som också har de gamla länderna och gränserna i minne så man kan gå tillbaka i tiden och se hur det såg ut förr.

Då tänkte jag att dagen nog inte kunde bli mycket bättre. Men jag hade fel.

Klockan 11.07 kom Ronja, Yousef, Aicha och Love. De hade fixat en födelsedagspicknick och vi skulle cykla till Långsjön och vara där hela dagen och bada.

Cykelturen till Långsjön tog nästan dubbelt så lång tid som vanligt för vi pratade så mycket hela tiden att vi var tvungna att cykla i bredd för att alla skulle höra, och det blev ett himla vingligt sätt att ta sig fram på.

Tre gånger höll jag på att cykla in i någon eller ner i ett dike. Och en gång fick vi stanna för Aicha skrattade

så mycket att hon höll på att kissa på sig och fick kasta sig bakom en sådan där blå låda med sand, medan vi andra höll utkik tills hon kysat klart.

Det var inte så många vid sjön för de flesta vuxna hade redan slutat sina semestrar och börjat jobba och då blir det härligt tomt på badplatserna. Det sämsta med Långsjön är att det tar nästan en timme att cykla dit, men det bästa är att det finns både sandstrand och ett dass som inte är jätteäckligt.

Alla var fnissiga för vi hade varit ifrån varandra under sommaren och hade så mycket att prata om. Vi hade ju messat hela tiden men det var inte samma sak. Love hade jag inte sett sen veckan efter skolavslutningen. Han hade hållit sitt löfte att inte tvätta håret på hela lovet, men det såg inte alls äckligt ut. Det var som vanligt, fast längre.

Själv hade jag varit hemma en vecka och hunnit träffa nästan alla.

Roligast var ju såklart att träffa Ronja igen, vi grät när vi kramade om varandra och sen pratade vi oavbrutet i fem timmar.

Den dagen Yousef kom hem fick jag nästan svårt att andas. Han var sig lik men ändå annorlunda. Han hade blivit längre och sparat ut håret som han satt upp i en lockig tofs i nacken. För resten av mitt liv kommer det nog vara

det finaste jag sett. En lock från luggen lossnade från tofsen och han drog in den bakom örat.

”Hej vishets- och krigsgudinnan!” sa han och log så fint att jag var tvungen att brotta ner honom på gräsmattan tills han skrattande bad om nåd. Visserligen hade han blivit längre men jag var fortfarande starkast.

När vi äntligen kom fram till sjön var alla så hungriga att vi måste äta direkt. Maten var ju en överraskning för mig och de hade tagit med sig sådant som jag älskar: en jättelåda med kalla pizzaslicar, många smålådor med falafel och syriansk plockmat som Yousefs mamma lagat, RJK-läsk (70 procent Fanta citron blandat med 30 procent Hallonsoda och bitar av fryst mango), och till efterrätt tog Love fram en kladdkaka med nötter i ett A-mönster (vi äter nästan alltid kladdkaka när vi ses).

Tänk att jag har så fina kompisar!

Sen badade vi. I Långsjön finns en hoppbrygga och jag och Yousef tävlade om vem som kunde göra störst plask av kanonkulan. De andra guppade omkring på luftmadrasser i solen. De gungade runt i svallvågorna och var domare tills de tröttnade och sa att vi var plaskmästare båda två. Yousef och jag fortsatte och hoppade kanske femtio gånger tills jag kände mig som en isbit.

”Oj, dina läppar är blåa, Athena!” sa Yousef.

”J-ja, j-jag är så k-kall!” huttrade jag. ”Jag måste gå upp och värma mig.”

”Jag har typ ingen känsl i tårna längre”, kved Yousef och följde med mig upp.

Vi kastade oss på de varma handdukarna, Yousef flyttade sin bredvid min. Fast det bara var vi där och gott om plats, la han sig så tätt intill att våra axlar nuddade. Plötsligt var det varmt överallt. Solen hettade på skinnet, men under huden var det nästan ännu varmare.

Fast jag är den mest solbrända i hela min familj, såg min axel ut som blekrosa ostekt falukorv mot Yousefs fina bruna.

Ronja, Aicha och Love flöt runt ute på sjön, någon sjöng en sång som vi inte hörde texten på.

”Alltså gud, vad jag har saknat det här”, sa Yousef.

”Ja, jag med! Vad har du saknat mest? Kladdkakan eller RJK-läsken?” log jag och kikade på honom.

Han fnissade och skvätte lite sand på min fot, jag skvätte tillbaka. Han började räkna upp.

”Få se nu ... På fjärde plats kommer läsken, på tredje plats – alltså bronset – hamnar kladdkakan ... och på silverplats att alla i RJK är samlade igen ...”

Jag vände mig på mage och kikade på honom. Sanden

som letat sig in i krumelurerna i hans bruna öra glittrade som pysselglitter.

”Och på första plats?”

Han rullade också över på mage och hans ansikte hamnade jättenära mitt. Andedräkten puffade lätt mot min kind, han kikade på mig med sina gröna ögon och det blänkte i de långa mörka ögonfransarna.

”Ja, guld det går ju såklart till den där”, skrattade han och pekade mot dasset uppe vid träden.

”Naturligtvis”, skrattade jag. ”Ditt favoritdass.”

”Ett dass i världsklass!” rimmade han.

”Ja, verkligen skitbra!” fortsatte jag och försökte blåsa bort en hårttest som killade mig på näsan.

Han kisade ut mot sjön och sa så tyst att det nästan inte hördes, för nu slog mitt hjärta så hårt att det bullrade i öronen.

”Men sen finns ju platina också. Det är ännu mer värt än guld ... Och där finns nån som börjar på A och slutar på thena ...”

Hade vi stått upp skulle jag gjort fem enhandshjulningar på rad för att inte explodera, men nu låg vi ju här axel mot axel. Så det var då jag gjorde det. Jag visste inte var det kom ifrån, men sekunden efter pussade jag honom. På munnen!

Mina föräldrar är ganska pussiga så pussats har jag gjort

sen jag föddes, och Ronja och jag pussas såklart hela tiden för vi är bästisar.

Men det här var en annan puss, det här var mjukt och varmt. Yusefs läppar och mina läppar var som två kaninungar som hälsar, nos mot nos.

Det kändes som om stranden skulle försvinna under mig och jag skulle trilla ner till jordens kärna och brinna upp i magman.

OH. MY. GOD.

Det var helt överkligt. Folk som varit nära döden har sagt att det känns som om själen lämnar kroppen. Det här var ungefär så fast tvärtom: att själen exploderade i hela kroppen, från mina klivna hårtoppar fulla med sand genom kött, skelett och benen och ända ner till mina sommarbruna fötter och tånaglar där nagellacket skavts av. Själens trycktes ut i allt det där och jag fick anstränga mig för att inte rusa upp och springa två varv runt jordklotet.

Jag tycker att hängel på film är ganska äckligt och har svårt att sluta tänka på att de stackars skådisarna måste göra något så pinsamt med en kollega. Men nu förstod jag plötsligt vad de där filmkyssarna försökte beskriva.

Till slut stod jag inte ut med allt pirr längre, det kan inte vara hälsosamt att chocka en trettonårings kropp med så mycket nedkylning i en kall badsjö och sen med ett varmt

kärlekspirr. Jag slet åt mig t-shirten och la den över huvudet och gjorde pruttljud med munnen. Yousef fnissade och pruttade tillbaka.

Sekunden efter hörde jag Ronja och Love. Sanden spruttade när Ronja landade på sin handduk strax innan Love dök ner på sin.

”Jag vann!” skrek hon och skakade av sig iskalla vattendroppar så att det stänkte på både mig och Yousef.

”Fast du fuskade ju ...”, flåsade Love retsamt och drop-pade lika mycket han.

”Nej, det gjorde jag ju inte!” skrek Ronja med uppspär-rade ögon. ”Inte gjorde jag, Athena?”

AA: Ta reda på om man kan få en hjärtinfarkt av för starka känslor när man är tretton år.

AA: Hur man hanterar sjukt tävlingsinriktade kompisar:

Vill du ha lugn och ro: håll med och låt dem tro att de har vunnit.

Vill du ägna en halvtimme åt diskussioner om helt ointres-santa saker: säg emot.

”Nä, det tror jag inte”, sa jag och försökte låta normal, ”men jag såg inte så bra genom den här heller.” Jag lyfte tröjan från ansiktet.

”Där hör du!” sa Ronja.

Yousef log mot mig och sen satte vi oss upp och låtsades som om världens största sak inte hade inträffat precis. Ronja, som känner mig bättre än bäst, kikade misstänksamt på mig.

”Varför ser du så konstig ut? Varför har du tröjan på huvudet?”

”Vadå?” sa jag och försökte spela oförstående men misslyckades totalt och började fnissa istället.

”Jamen, det är nåt som är kul ... Vad skrattar du åt? Säg!”

”Nämen, det är ingenting, jag är bara rädd om min hjärna och vill inte att den ska skadas i solen och jag är bara glad ... för att ... för att ...” Det stod helt stilla i skallen, men då hjälpte Yousef till.

”Hur kan man *inte* vara glad när man får fira sin födelsedag med sina bästa vänner?” Han rafsade fram en kortlek ur ryggan. ”Är det nån som vill spela UNO?”

Sen fick jag öppna paketen. De hade satt ihop en kollage-tavla med en massa foton på oss, och Aicha hade ritat mitt namn jättefint i 3D-bokstäver i mitten. Av Ronja fick jag en randig necessär och av Aicha en fågelbok. Av Love fick jag en låda som det hade legat en lusschampoflaska i, men nu var den proppfull med godisormar och gelémaskar!

Sjukt roligt och alla fick såklart smaka.

Yousefs paket öppnade jag sist. Det var ett litet silver-armband med små hängen: en uggla, ett spjut, ett A, ett Y, en g-klav, en glödlampa och en liten jordglob.

”Ugglan och spjutet står för Athena såklart, g-klaven för att du är så bra på musik och sånt, lampan för att du kommer på så många bra idéer och så jordgloben för Rädda-Jorden-Klubben ... Sen kan du skaffa fler hängen om du vill.”

Alla beundrade armbandet och jag fick anstränga mig för att låtsas som om jag tyckte lika mycket om alla paketen fast armbandet var det finaste jag någonsin sett.

”Tänk att man ska behöva fylla tretton år innan man får den bästa födelsedagen i sitt liv!” sa jag och kramade alla i tur och ordning.

Resten av den dagen kommer jag knappt ihåg. Tur att det finns mobiler för Ronja tog massor av bilder och skickade till mig sen. Jag vet att jag la fel UNO-kort tre gånger och sen kunde jag bara äta två bitar kladdkaka och Love undrade oroligt om jag hade fått solsting.

På kvällen ringde jag Ronja och berättade allt som hade hänt med Yousef och pussen.

Hon skrek så högt att jag nästan fick tinnitus.

ATHENA

AA: Tonår. Kanske den bästa tiden i livet?

AA: När du berättar något chockerande – var beredd med hörselkåpor eller annan lämplig skyddsutrustning.

AA: Om du skulle träffa på ett farligt djur i skogen och inte har något vapen – testa att skrika ditt starkaste, det kan säkerligen orsaka skada eller i alla fall chocka djuret så svårt att du kan springa därifrån.

AA: Din röst kan vara det starkaste du har – inte bara när det är val i landet.

Kapitel 2

ANDRA DAGEN I skolan hade vi lås med oss. Vår nya mentor som vi träffat dagen innan heter Lasse och är lärare i svenska och slöjd och har jeans och skjorta och verkar rolig. Vi fick reda på vilka nummer vi har på skåpen och jag fick nummer tjugotvå. Otroligt snyggt! Jag gillar jämna tal bättre än udda och tjugotvå har liksom personlighet! Det ska bli mitt nya turnummer.

Men redan första rasten upptäckte vi en sak som *inte* var tur. När vi skulle gå och sätta dit våra lås var hela skåpväggens skymd av en massa långa nior. De väsnades jättemycket och två killar hade hoppat upp och satt sig ovanpå skåpen och brölade olika konstiga ljud och dinglade med benen så att deras skohälar dunkade i luckorna.

Ronja tvärstannade. Hela vår klass kom av sig, flera såg oroligt på varandra. Eftersom jag är döpt efter vishets- och krigsgudinnan Athena i grekisk mytologi är jag inte rädd